

Een gebed wordt nooit zómaar gehoord. God is een God die hoort, zeker. Maar dat is niet iets vanzelfsprekends, alsof het niet heel bijzonder zou zijn...



Jezus hoort het intense vragen van de vrouw uit Syro-Fenicië. Hij doet wat ze vraagt, maar pas nadat Hij haar ertoe bracht zich nog meer uit te spreken dat ze Hem nodig heeft.

Grensgebied

Jezus heeft met zijn leerlingen het gebied van Israël verlaten en is naar het gebied van Tyrus gegaan (huidige Libanon). Vermoedelijk om nu wel rust te vinden met zijn leerlingen, die ze eerder toch niet vonden (vgl. Marcus 6,30-31). Hij is daarmee de grens van Israël overgegaan, terwijl Hij in Gods naam eerst gekomen was om Gods redding naar de Joden te brengen. Zijn verblijf daar kan niet verborgen blijven en een vrouw komt in haar grote nood Hem opzoeken. En bidt Hem om haar door-een-demon-bezeten dochter te genezen. Blijkbaar heeft ze van Jezus gehoord en nu Hij in haar buurt is gekomen, brengt haar nood haar bij Hem.

➔ Typerend voor Jezus, daar staat Hij om bekend: mensen in hun grootste nood helpen.

Gebedsgrens

Op het vragen van de vrouw reageert Jezus niet direct. Terwijl Hij ongetwijfeld haar nood begrijpt en in staat is haar goed te doen, zegt Hij dat het niet goed is 'de kinderen hun brood af te pakken en het aan de honden te voeren'. Daarmee verwijst Hij naar de verhouding tussen Joden en heidenen: Gods redding is er eerst voor de Joden. En deze vrouw is nadrukkelijk geen Jood, hoort niet bij Gods volk. Het is haar beurt nog niet om geholpen te worden, zo lijkt Jezus te zeggen.

Tegelijk kun je je afvragen wat de vrouw van deze theologische achtergrond heeft begrepen. Het is overgekomen bij deze vrouw in grote nood om haar dochter: Ik ben er niet voor jou, nog niet in ieder geval. Je

bent nog niet aan de beurt...

→ Hoeveel verschillen ook tussen de situatie van deze vrouw en ons, zo'n afhoudende reactie van Jezus doet eens te meer merken hoe hard je Hem nodig hebt. Je kunt zijn hulp niet missen.

Grensovergang

De vrouw spreekt Jezus niet tegen. Al is ze eigenlijk nog niet aan de beurt en is ze vergeleken met Gods volk Israël net als de hondjes in huis vergeleken met de kinderen aan tafel, tóch kan en wil ze Jezus niet laten gaan. Ze beaamt haar plek maar ziet daar wel ruimte. Ze is tevreden met kruimels die van de tafel op de grond vallen. De kinderen kunnen gewoon dooreten terwijl de hondjes daar hun deel krijgen. Alsof ze zegt: Heer Jezus, doe de kinderen niets tekort als ik ook eet van uw brood.

Het brood is in dit beeld als levensbrood, dat je eeuwig leven geeft: een leven dat bevrijd is van de bezetenheid van de demon, van de dood. Het leven waarvoor Jezus gekomen is en zijn leven voor heeft gegeven. Zoals ook het avondmaalsbrood daarvan een teken is.

→ Gebed dat *ondanks alles* zich aan Jezus blijft toevertrouwen, wordt gehoord. Gehoor vinden bij Hem

gebeurt je als je *echt* aan Hem vastklampt.

Om over door te praten

1. Vindt u het *vanzelfsprekend* dat u door God wordt gehoord als u bidt?
2. Er kunnen moeiten zijn in het gebed, die ons kunnen weerhouden om (verder) te bidden. Praat hier eens over door. Wat doet u als u dit soort moeiten bij uzelf herkent?
U zou hier kunnen denken aan:
Wórd ik wel door God gehoord?
Wil God wel naar me luisteren?
Is er niet teveel dat tegen mij pleit?
3. De vrouw heeft van Jezus gehoord en zoekt Hem daarom op met haar nood. Als u over God hoort/leest, wie Hij is, waartoe Hij is staat is, reageert u dan ook zo? Here God, zoals U bent, wéés zo ook voor mij, in mijn nood?